

Džil
Mansel

pruži mi
priliku

Prevela Zvezdana Šelmić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Tini Laventuri, mojoj divnoj svekrvi.

I Majklu!

Volim te i hvala ti na svemu.

*(Kad nam sledeći put budeš sređivala ba-
štu, možemo li dobiti fontanu Trevi?)*

Poglavlje 1.

– Hajde, hajde već jednom, kasnite kao i obično. – Stojeći na tremu Eš Peri Džons je kuckao po ručnom satu dok su Klio i Vil žurili pošljunčanim prilazom. – Brže upadajte da zauzmemo mesta. Gužva je sve veća.

Kao da su došli na koncert Eltona Džona. Klio je zastala da ispravi Ešovu drečavu kravatu na žuto-zelene pruge.

– Ne gundaj. Ne mogu da poverujem da si obukao tu košulju.

To kao da ga je pogodilo.

– Koga ti to vređaš?

– Tebe. – Blagonaklono ga je čupnula za kragnu. – Pruge i kružići se ne slažu.

Našli su slobodna sedišta u levom krilu crkve. Dok su svirale orgulje, Vil je proučavao raspored službi, a Klio je iskoristila priliku da se pribere. Naravno da je ovo tužna prilika – ipak se radi o kraju nečijeg života – ali ovo će svakako biti jedna od veselijih sahrana kojima je prisustvovala.

A kad se malo razmisli, Lorens Laventura je imao lepšu smrt od većine ljudi. Možda bi mu se moglo i zavideti. I sam Lorens je voleo da kaže kako je porodično prezime izvedeno iz francuske reči za sreću, a on je sa ogromnim uživanjem radio sve što je mogao da to i dokaže. Koji sedamdesettrogodišnji starac, udovac, kad bi mogao da bira, ne bi odabrao da umre kao on, posle odličnog obroka uz bocu šampanjca, u krevetu s privlačnom brinetom mnogo, *mного* mlađom od sebe?

Mada, s druge strane, toj nesrećnici koju je unajmio za to veče svakako je priredio šok. Jednog trenutka su se sjajno provodili upuštajući se u najrazličitije bezobrazluke, a onda, kad se vratila u spavaću sobu s

bocom konjaka i dve čaše po koje ju je Lorens poslao, zatekla ga je skljonog na perjanim jastucima, mrtvog skroz-naskroz.

– Šta misliš, hoće li se pojaviti? – šapnula je Klio osvrćući se po crkvi.

– Ko?

– Žena s kojom je bio kad je umro! – Strogo gledano, ona ga je ubila, kad malo razmisliš o tome. – Volela bih da vidim kako izgleda.

– Prepoznaćeš je po crnom kožnom korsetu – promrmrljao je Vil. – Crne čarape, halteri, štikle od dvadeset centimetara...

Klio ga je munula u rebra, a onda ga uhvatila podruku, zadovoljna što je došao s njom. Vil nije poznavao Lorensa Laventuru, ali ona je želela da danas bude uz nju, i on je poslušno uzeo slobodno popodne. Znao je i zašto ga je zamolila da dođe, i nije se nasmejao na to, zbog čega mu je bila zahvalna. Svakako je imala mnogo sreće što je upoznala Vila Njumanu u onom noćnom klubu u Batu pre tri meseca. Bila je gužva, neko ju je munuo s leđa, prosula je piće po njegovom rukavu, posle čega su zapodenuli razgovor... i evo šta je ispalo od toga. Vil je bio lep i šarmantan, vredan i inteligentan... sve u svemu – savršen. Njen princ na belom konju najzad se pojavio i bila je presrećna zbog toga.

– Možda je ona. – Vil je pokazao punačku ženu od oko šezdeset godina, koja se upravo smeštala u već pun red sedišta. – Kladim se da je to kurva iz visokog društva.

– To je Efi Farnam iz Korner Kotidža.

– Iz tašne joj viri kožni bič.

– Ona gaji terijere. To je povodac.

– Jesi li sigurna?

– Veruj mi, Efi nije tip za bičeve.

– To se nikad ne zna. Ispod kaputa možda nosi nešto šokantno.

Dobro, ta slika joj definitivno nije bila potrebna. Srećom, pre nego što je Klio stigla da zamisli Efi u tangama s kićankama, pojavila se Lorensova porodica. To jest, ono što je od nje ostalo. Zadržavši dah, gledala je sve troje kako polako prolaze: dve prastare, ukrućene sestre ogrnute politički neprihvatljivim krznom, oslonjene na štapove od abonosa sa srebrnom drškom. A između njih, podešavajući korak prema njihovom, Džoni Laventura.

Izgledao je bolje nego obično, ovako u crnom odelu i sa začesljanim crnom kosom koja je inače štrčala na sve strane. Na trenutak je

Pruži mi priliku

pogledao ulevo i pogledi su im se sreli, što je kod Klio izazvalo refleksni talas gnušanja. Nije mogla ništa protiv toga: stare navike teško nestaju. Onda je Džoni sklonio pogled, prošao kraj nje i zauzeo mesto u prvom redu, između starih tetaka.

Klio je podigla glavu. Dobro, ne misli sad na njega. Misli na sahranu. Lorens jeste bio čovek na svoju ruku, voleo je piće i, ovaj, različite razonode, ali je svakako bio zabavan u društvu. Okupili su se da odaju poštu valjano proživljenom životu.

Posle opela su svi pošli preko seoskog trga, pognuti zbog ledenog vetra, ka pabu *Grm zelenike* gde ih je čekala hrana i besplatno piće, kao što je bilo predviđeno Lorensovim testamentom. Pošto je tolike godine bio inventar u pabu, znao je kako da privuče klijentelu.

Eš je sustigao Klio i Vila, trljajući ruke.

– Sve je lepo prošlo – vedro je rekao. – Stvarno sam uživao, a ti?

Opet je uspeo da zvuči kao da je bio na koncertu Eltona Džona.

– Ne bi trebalo da uživaš u sahrani – strogo je rekla Klio. – Sad ćeš još otići na *Amazon* da je oceniš sa pet zvezdica.

– Zapravo, to i nije loša ideja. Možemo pokušati u emisiji, pozvaćemo slušaocce da se jave s prikazom svoje omiljene...

– Ne, ne može. To se ne radi. Gospode, vidi mi štikle.

Kad su stigli do ulaza u pab, Klio se naslonila na sto u bašti i uzela papirnu maramicu da ukloni blato i travu sa cipela.

– Jesi li video kako sam počela da tonem u blato dok smo stajali oko groba? Mislila sam da ću se sasvim nakriviti i prevaliti na leđa!

– Zato sam ja ostavio štikle kod kuće – saosećajno je klimnuo glavom Eš. – Znaš, danas baš dobro izgledaš. Čisto i uredno. Mada, kad pomislím koliko si me namučila, ne zaslužuješ kompliment.

– To nije mučenje. To se zove konstruktivna kritika. I tebi je vrlo potrebna.

Pošto je donekle očistila štikle, Klio je bacila prljavu maramicu u kantu i namestila uzanu bež suknju. Naravno da dobro izgleda: pa zar nije uložila dodatni napor da to postigne? Eto šta ti je ponos. Zato je i naterala Vila da dođe. Kad provedeš pubertetske godine trpeći nemilosrdne podsmehe i poniženja, ne želiš da se sa svojim mučiteljem ponovo sretneš dok izgledaš kao... magarić. Osećaš želju da mu pokažeš da nisi

više totalni luzer, a još više da si u stanju da upecaš momka kakvog bi svaka devojka poželela da, hm, upeca.

I eno ga: stajao je odmah kraj ulaza u pab, pozdravljajući sve koji ulaze i primajući izraze saučešća. Dobro, bar je u ovakvoj prilici neće osloviti sa...

– Zdravo, Molima – crne oči su mu podsmešljivo blistale dok joj je pružao ruku. Možda bi se čak i sagnuo da je učtivo poljubi u obraz, ali Klio se brzo odmakla da to spreči.

Ne mogu da poverujem da mi je to rekao.

– Zdravo, Džoni. Primi moje saučešće. Tvoj tata će nam svima nedostajati.

– Hvala.

Izgleda da će od sada u selu biti mnogo manje galame. Odmerio ju je pogledom i nasmešio se još šire.

– Odlično izgledaš.

Naravno da izgledam. Okrenula se da pokaže Vila.

– Ovo je moj momak, Vil Njuman.

– Moje saučešće – učtivo je rekao Vil dok su se rukovali.

– Hvala. E pa, Molima, uspela si da pribaviš sebi novog momka. Baš dobro. Koliko čujem, oni prethodni se nisu baš proslavili.

Dakle, stvarno se nije promenio. Klio je osetila želju da mu odgovori nešto otrovno, ali savladala se; ipak ne bi bilo prikladno. Osim toga, prokletstvo, ništa nije mogla da smisli tako brzo. Umesto toga se okrenula i udaljila.

– Sad razumem šta si mislila – rekao je Vil kad su se dovoljno odmakli. – A zašto te zove Molima?

Sećanja su ponovo nagrнула. Samo neko ko je u pubertetu pretrpeo slična mučenja može da razume kako to izgleda kad te neprekidno zadirkuju.

– O, to je urnebesna priča. Nekada sam u školi bila stvarno vredna, pazila sam na času, stalno sam imala pitanja i uvek sam znala odgovore. Jednog dana sam se toliko uzбудila što znam odgovor na stvarno teško pitanje da sam podigla ruku i viknula „Molim ja!“ Svi su se maltene upišali od smeha. I ništa se tu više nije moglo, preostale tri godine školovanja to mi je bio nadimak. Važila sam za štreberku. Neka deca su mislila da mi je ime *zaista* Molima.

Pruži mi priliku

– A on te još zove tako, posle toliko godina – Vil je glavom pokazao ka Džoniju.

– On je to i izmislio – uzdahnula je.

Naravno da više nikad nije podigla ruku u razredu, da je prestala da postavlja pitanja i da obraća pažnju na odgovore. Dobro, možda ne može baš sve da svali na Džonija Laventuru, ali on je svakako učestvovao u tome. Njeni hormoni su ionako divljali, upala je u društvo nemirnih devojčica i ocene su počele da se kvare. Kad je na maturi potpuno zabrljala, osećala je nešto nalik na izopačeni ponos zbog toga. *Eto, vidite sad, pogledajte te užasne ocene! Eto vam dokaz da nisam više štreber!*

– Siroče moje – Vil ju je pogladio po ramenu kao da je teši. – Hoćeš da ga izmlatim umesto tebe?

– Da, molim te. Samo što valjda ne bi trebalo. Ipak je ovo sahrana njegovog tate.

Osim toga, mada Klio to nikad ne bi glasno rekla, Džoni je bio viši od njega i oduvek je bio sportski tip. Bilo bi vrlo neprijatno ako bi nalupao Vila kao vreću. Pa ipak, lepo od Vila što se ponudio.

Posle jednog sata i nekoliko pića, društvo je počelo da se zagreva; svi su se opustili i Klio je prestala da se ježi svaki put kad bi primetila svog neprijatelja. Zar nije glupo što se još uvek tako oseća? Možda, ali ona to ne može da promeni. Prošlo je trinaest godina otkako su zajedno išli u školu. Kad joj je bilo šesnaest, odustala je od daljeg školovanja i našla prvi od bezbroj poslova koje je radila. Džoni je nastavio da ređa odlične ocene – ha! Ko je *sad* ispao štreber? – a potom se upisao na umetničku akademiju. Posle se preselio u Njujork, pa je samo povremeno svraćao u Čenings Hil da obiđe oca, mada ga je Lorens očito obaveštavao o njenim nimalo sjajnim uspesima što se tiče momaka. U to vreme lakše biste u selu sreli Elvisa lično nego Džonija. Uz kombinaciju vrednog rada i poznanstava s pravim ljudima, počeo je da stvara sebi ime svojim skulpturama od žice. Sreću Laventurinih svakako je nasledio. Kako je vreme prolazilo, njegove skulpture su postajale sve veće, a tako i njegov ugled, do izložbe na kojoj je sva njegova dela velikih dimenzija otkupio jedan milijarder, vlasnik lanca kazina. Džoni je preko noći postao poznat, tipična slavna ličnost koju viđate podruku sa ovom ili onom manekenkom. A Klio, koja je o tome čitala u časopisima, počela je da ga se gnuša toliko da se sama tome čudila, jer to je bilo potpuno i krajnje

nepošteno. Kad bi neko ko je dobar čovek doživeo nešto divno, ona se radovala tuđem uspehu. Ali da se sve ovo desi nekome ko to uopšte ne zaslužuje... to stvarno nije pošteno, zar ne?

Vil je pogledao na sat.

– Moram da idem – rekao je izvinjavajući se.

– Naravno. Hvala ti što si došao.

Morao je da se vrati na sastanak u Bristol, gde je radio, a potom ga je čekao večernji turnir u skvošu. Klio ga je zagrlila i cmoknula u usta.

– Vidimo se u petak – rekla je.

– Jedva čekam. Hoćeš li ti biti dobro?

– Naravno. Imam stariju sestru da me čuva.

Ebi je bila petnaest godina starija i neizmerno razumnija; trenutno je pored bara časkala s nekim susedima.

– Nadam se da i hoće. Nemoj mi izvoditi striptiz – naredio je Vil. – Nemoj pričati s lepim momcima – pokazao je dvojicu neobrijanih matarih farmera pognutih nad kriglama u uglu.

– Srećno na skvošu – Klio ga je još jednom poljubila.

– Hvala. Dolazim u petak, odmah posle posla – mahnuo joj je uputišći se ka vratima. – Čao.

– A mogu i ja da dođem kod tebe – predložila je Klio. – Ako će biti zgodnije.

– Hmmm, znaš šta? Mislim da bih radije bio ovde kod tebe.

Nasmešio se i značajno podigao obrve; dvojica drugara s kojima je delio neuredni stan u Redlandu bili su stvarno neobuzdani, voleli su da piju i stalno su se zavitalavali, tako da njihovo prisustvo nije baš doprinosilo romantičnoj atmosferi. Vil nije želeo da ona sluša njihove prostačke šale; objasnio joj je da bi bilo sasvim drugačije da je ona samo prolazna devojka, ali ona to eto nije, mnogo mu je važnija.

Kad je to čula Klio je osetila da joj se srce ispunjava nadom. Zamisli samo kako će ona i Vil izgledati kroz godinu dana. Gledajući ga kako odlazi, zadovoljno je uzdahnula. Vil Njuman. Klio Njuman. Možda je on stvarno onaj pravi.

A onda se ponovo naježila začuvši glas iza sebe:

– Dakle, to ti je momak, Molima?

Poglavlje 2.

Činilo joj se da joj krv ključa. Klio se obuzdala i klimnula glavom. Nema potrebe da pokaže Džoniju kako deluje na nju; ume ona da se savlada.

– A sad je pobegao i ostavio te samu?

– Mora da se vrati na posao, zbog važnog sastanka. Ima veoma odgovoran posao.

– Stvarno? Blago njemu. – Džonija ovo kao da je zabavljalo.

Kako mu uspeva da čak i tih nekoliko reči zvuči kao da joj se ruga? Klio se divila tom daru. Naravno da je znala kako nije on kriv što je prekinula školovanje, ali duboko u sebi još uvek je u to verovala. Volela je svoj posao u *Henlizi limuzinama*, ali eto, da joj dani u školi nisu postali nepodnošljivi, ko zna dokle je mogla stići? Samo nebo je granica... mogla je postati, pa, recimo, astrofizičar!

Pa, *možda* bi poželela da bude astrofizičar. Ko zna šta je za to potrebno. Fizika, verovatno, i uz nju... hm... astrologija?

– Dakle, taj Vil Njuman je ljubav tvog života?

Vidiš? Čak ni sada ne odustaje. Zar ne primećuje kad je dosta?

Odlučila je da ostane uzvišena i smirena.

– Možda. Zasad nam ide vrlo dobro. A kako je kod tebe?

Džoni se iskezio i prevrnuo očima.

– Ne baš sjajno. Žene su temperamentna stvorenja. Mogu da budu prilično teške.

Žene. Stavljao joj je do znanja koliko je popularan, koliko ga progone horde očaranih ženki. Klio se učtivo nasmešila, pokazujući da je to uopšte ne zanima.

– Šta će biti s Rejvensvudom? – upitala je da bi promenila temu.

– Prodaću ga, valjda. Ako uspem. – Džoni je odmahnuo glavom.
– Treba da ga oglasim na tržištu, što pre to bolje. Nije idealno vreme, naravno, ali nikad se ne zna. Možda će naići neko ko će videti u njemu potencijal. Bilo bi sjajno kada bih našao kupca pre Božića. Postoji mogućnost da kupim stan ispod mog, ako uskoro dam ponudu. Mogao bih da ga pretvorim u fantastičnu galeriju.

Zastao je i zagledao se u Klio.

– Zašto pitaš? Možda ste ti i tvoj dečko zainteresovani za kupovinu?

O da, vrlo logično; Rejvensvud je sedmosobna vila s baštom većom od fudbalskog igrališta. Mada, s obzirom na to koliko je velika bolje bi bilo reći *imanje*, a ne bašta.

– Mogla bih da pomenem to Vilu.

A onda ćemo početi da uplaćujemo loto.

– Koliko tražiš?

Slegnuo je ramenima.

– Sutra dolaze neki agenti za nekretnine da pogledaju mesto i da mi daju procenu. Nisam u toku, ali rekao bih da će biti negde oko dva i po, verovatno.

Dva i po miliona funti! Klio je zamislila taj broj, sa svim onim nulama koje se protežu preko papira. Ima li Džoni pojma koliko je to ogromna svota novca? Rekao je to opušteno kao da je nešto potpuno uobičajeno...

No dobro, izgleda da će ona i Vil ipak propustiti ovu priliku.

– Želim ti sreću. Idem da porazgovaram s ljudima.

Već je pošla, ali on je imao još nešto da kaže:

– Taj tvoj dečko. Da li radi u privatnom zdravstvenom osiguranju?

– Šta? Ne. Zašto?

– Samo sam pitao – Džoni se nasmešio krajičkom usana. – Tako nekako izgleda.

Uuuuff...

– O, dušo, tu si – dočekala ju je Ebi saosećajno. – Videla sam da pričaš sa Džonijem. Ugnjavio te je, je li? Evo, gucnij malo moj malibu.

Pruži mi priliku

Klio se uvek mogla pouzdati da će je sestra oraspoložiti. Ebi je danas izgledala divno; kosa boje meda padala joj je u talasima na ramena, a lice joj je blistalo; u tome je udela imala i šminka, koju inače nije koristila osim u „posebnim prilikama“.

Pa ipak, sestrinsko saosećanje ne treba preterano iskorišćavati.

– Imam bolju ideju. Što ne bih uzela sebi celo piće? S obzirom na to da Lorens časti. Što znači da Džoni plaća račun. Zapravo, hajde da uzmemo duplo. Suvo belo, molim – Klio je mahnula Debori koja je radila za šankom.

– Divno, hvala. Izgleda da se ljudi ipak ne menjaju – nastavila je pošto je otpila vino. – Tražiće dva i po miliona funti za očevu kuću. Pitao se da li bismo Vil i ja hteli da mu damo ponudu. A voleo bi da sve bude gotovo pre Božića, jer želi da kupi još jedan stan u Njujorku i da ga pretvori u galeriju. Mislim, zar nimalo ne mari što je Lorens upravo *umro*? Što se njega tiče, to je samo fini mali dobitak u pravo vreme... Prosto da ti se *smuči*.

– Da li je to tirada? – Tom, Ebin muž, izgledao je vrlo zadovoljan sobom. – Ha, tu reč još nikad nisam upotrebio. Ali to je to, zar ne? Meni definitivno zvuči kao tirada.

Klio se nasmešila, jer je Tom stvarno dobro izgledao u tamnom odelu za sahrane, s jarkoplavom košuljom koja mu se divno slagala s bojom očiju. Uvek joj je bilo čudno kad ga vidi u nečemu drugom sem u ubičajenoj prašnjoj majici i farmerkama za posao. Čak se i podšišao u čast Lorensove sahrane.

– O da, jeste tirada. Neki ljudi to zaslužuju – klimnula je glavom i otpila još vina.

– Ali nekada ti se dopadao – primetio je Tom.

– Šta? – Klio se ukočila. – Ni slučajno!

– Mora da jeste. Ako ti se nije dopadao, zašto si pristala kad te je pozvao da izađete?

Zaboga. Primetila je da se Ebi iznenada zagledala u nekakav končić na svojoj bluzi boje bronz. Srce je počelo da joj lupa kao ludo.

– Ne znam o čemu govoriš – rekla je.

Tom se sad već smeja, preteći joj prstom.

– Ma hajde, znam da je bilo davno, ali ipak se desilo. Džoni Laventura te je pozvao u školski disko i ti si pristala, a onda... *hej*, pazi na piće!

– Tome! – Ebi ga je munula laktom i prekorno pogledala. – Umukni. Klio ih je gledala otvorenih usta.

– O, bože, ti *znaš* za to? *Oboje* znate?

To je bila njena najdublja, najmračnija, najsrमतnija tajna iz mladosti. Sve ove godine čuvala ju je i krila, tešeći se da jeste napravila od sebe jezivu budalu, ali barem njena porodica ne zna za to.

Osim... pogledala je Ebi, pa Toma, pa ponovo Ebi... izgledalo je da još kako znaju.

– Zaboga, kakav si ti brbljivac – okomila se Ebi na muža.

– Hej, pa bilo je davno. – Tom se široko nasmešio kad im se pridružio Eš. – Zašto je sad bitno?

– O čemu to pričate? – zainteresovao se Eš, poznat po svojoj bezgraničnoj radoznalosti.

– Nemoj mu reći! – žurno je rekla Klio.

– O onome kad je Džoni Laventura rekao Klio da je lud za njom, pa je pristala da izađe s njim.

Divno, baš ti hvala.

– O da, u školskom disku za kraj polugodišta – klimnuo je glavom Eš.

E, sad je dosta. Eš se doselio ovamo pre samo tri godine. Klio se okrenula ka njemu i podigla glas.

– Zar *svi* znaju za to?

– Pa, ovaj, da. Mada sam mislio da bi to trebalo da bude tajna. Nije trebalo da ti saznaš da svi znamo.

Klio je progutala knedlu. Ono što se tada desilo bilo je dovoljno da ostavi mladoj devojci emotivne ožiljke za ceo život. Zapravo, bila je sigurna da joj i jeste ostavilo ožiljke. Otišla je u školski disk za kraj godine bez ikakvih očekivanja, osim da će piti bezalkoholne napitke, igrati s društvom i lepo se zabaviti. Kada joj je prišao Džoni Laventura i zatražio da razgovaraju napolju, u prvi mah je odbila, ali on ju je bukvalno preklinjao sve dok je nije savladala radoznalost pa je popustila. A onda, kad su se našli napolju, Džoni joj je mucajući priznao svoja prava osećanja. Pokazalo se da joj se rugao samo da bi prikrio koliko mu se zapravo sviđa, ali sada više nije mogao da krije šta oseća. Dok joj je to govorio, njegove divne tamne oči čežljivo su gledale u njene, a drhtavim rukama joj je gladio ramena. Očarana izjavom i jedva sposobna da pojmi šta joj

Pruži mi priliku

se dešava, Klio se naslonila na grubi spoljašnji zid ženskih svlačionica, neizmerno dirnuta: mora da je mesecima skupljao hrabrost za ovo.

Onda ju je Džoni nesigurno pozvao da izađu sledeće nedelje, i mada zapravo nije želela da izađe sa njim, znala je da ne može da odbije. To bi mu uništilo samopouzdanje. Šesnaestogodišnjim dečacima lako je povrediti ego, bilo bi suviše okrutno da ga odbije... samo jedan odlazak u bioskop, a onda će mu blago nagovestiti da bi bilo bolje da ostanu samo drugovi...

Nasmešila se Džoniju i rekla da će izaći s njim, naravno, istovremeno osećajući ogromno zadovoljstvo pri pomisli da će, ha, sve one odvratne devojčice koje su stale na njegovu stranu i zvale je Molima sada morati da budu ljubazne prema njoj.

Bio je to divan trenutak, upravo onakav preokret o kakvom šesnaestogodišnjaci sanjaju, a njoj se eto desio... Bože, bilo je divno! Ne samo da će od sada sve biti dobro, nego mu se čak nije ni osvetila, nije mu se narugala *iako je lako mogla*, nije rekla ništa zlobno. A sada je izgledalo kao da se sprema da je poljubi. Jedan poljubac nikom neće škoditi, zar ne? Iskreno rečeno, koristiće joj malo vežbe. Zabacila je glavu i zatvorila oči, napućila usne i čekala...

Nečiji glasan smeh tačno iznad njene glave svakako nije bio nešto što je očekivala da čuje. Za njim je usledio opšti kikot i lupa, kao da je neko stajao na lavabou tik ispod otvorenog prozora i sada se okliznuo i pao.

Neko ih je prisluškiavao. Nekoliko njih, sudeći po zvucima. Eto, takve su devojčice iz njenog razreda. Potpuno nezrele. Ali zar je važno hoće li ih čuti? Pružila je ruku da umiri Džonija.

– U redu je – rekla je – ne brini zbog njih...

I tek tada se upitala zašto Džoni više ne gleda u nju.

Kikot je prerastao u gromoglasan smeh, a kroz otvoren prozor pojavila se glava Mandi Elison. Sva je sijala od zadovoljstva. Otvorila je ona svoja odvratna ogromna usta i proderala se:

– Ha ha, ne mogu da verujem da je nasela, bio si sjajan!

Klio se okrenula ka Džoniju, sva izbezumljena:

– Šta joj to znači?

On se blede osmehnuo i ustuknuo.

– Izvini, kladili smo se u pet funti hoće li mi uspeti.

Sada su se svi penjali na lavaboe: na prozorima su iskakale sve nove i nove glave. Svi su se smejali, sve glasnije. Kad je konačno shvatila šta se dešava, Klio je pocrvenela kao rak.

Džoni je slegnuo ramenima i raširio ruke.

– Nisam ni pomislio da bi pristala.

Želela je u isto vreme i da je zemlja proguta i da brizne u plač.

– Rekla sam to samo zato što mi te je bilo žao!

– Ha ha ha ha ha! Da, naravno, baš zato! – rugala se Mandi Elison.

– Ali istina je! On mi se ne sviđa!

– Ali si poverovala da se ti sviđaš njemu – kezila se Mandi. – Kao da je to moguće, *Molima*. Ha, ovo je najbolji štos ovog meseca. I koštao me je samo petaka.

Kad je to rekla, pogledala je Džonija.

– Džabaka.

Kad je po Klio došao tata da je odveze kući, zatekao ju je ispred škole. Čekala je tamo više od sata. Unutra se disko upravo završavao.

– Jesi li dobro, dušo? Nisam očekivao da ću te zateći kako me čekaš napolju. Jesi li se lepo provela?

Kako da mu kaže? Nimalo nije želela da je porodica sažaljeva.

– Nije bilo loše. – Odlučila je da proguta bol i poniženje. – Mada, pred kraj je postalo pomalo dosadno.

– O, baš šteta – tata ju je blago munuo. – Jesi li plesala s nekim momcima?

– Ni sa kim mi se od njih nije plesalo. Sve je to gomila luzera – rekla je Klio.

Sada, za barom u *Grmu zelenike*, stid je bio isto onoliko dubok kao i nekad davno.

Klio je pogledala Eša, Toma i Ebi.

– Ko vam je rekao?

Eš je slegnuo ramenima i pokazao Ebi.

– Ti si mi rekla, zar ne? Pre nekoliko godina.

– Meni je ispričao Tom – dodala je Ebi. – Odmah pošto se sve desilo.

– Stvarno, zašto bih sad ja bio kriv za sve? Svi su se tome smejali, tu u pabu, dan posle diska – pobunio se Tom. – Ispričao nam je Stjuart Elison. Njegova sestra Mandi je sve videla. Ma sve je bila samo šala.

Pruži mi priliku

Klio se jedva savladala da ne počupa Tomu tu lepo podšišanu kosu. Dakle, sve ovo vreme bila je predmet podsmeha čitavom selu. Kao što se ponekad dešava s dobro čuvanim tajnama za koje čovek ne bi ni pomislio da bi mogle ostati u tajnosti, ona o tome uopšte nije imala pojma. Još gore – kao so na ranu – sva je prilika da se Džoni, kad bi ga sad upitali, ne bi ni setio te večeri u školskom disku kad je najlakše u životu zaradio pet funti.

Poglavlje 3.

Natpisi „Na prodaju“ stajali su pred kućom već nedelju dana. Pošto je zadužio advokate da se postaraju za to, Džoni je odleteo nazad u SAD već sutradan po pogrebu. Klio je bila zauzeta pranjem vetrobrana na bentliju koji će voziti to popodne, ali je zastala kada je videla dva automobila kako usporavaju i zaustavljaju se pred Rejvensvudom.

Nije bezobrazno gledati ih, zar ne? Time pokazuje da je dobra susedka – pazi da neko ne provali u kuću. Mada, par koji je izašao iz kestenjastog volvoa stvarno nije ličio na provalnike. Iz drugog auta je izašao, videlo se i izdaleka, agent za nekretnine. Naravno, pošto je ovde reč o Džoniju, sasvim je moguće da prvi ljudi koji dođu da pogledaju njegovu staru porodičnu kuću smesta odluče i da je kupe.

Klio je klečala na zadnjem sedištu bentlija žustro usisavajući ispod vozačkog mesta kad ju je neko uštinuo za zadnjicu.

– Au! – Žurno se prevrnula na bok i uperila cev usisivača u Eša kao pištolj. – Nemoj to da radiš.

Njemu su oči poigravale.

– Nisam mogao da izdržim. Kada vidim tako slatku guzu kako mi se njiše pred nosom, prosto moram da je uštinem.

Očito se vratio s posla. Loša strana vođenja jutarnje radio-emisije svakako je to što se nehumano rano ustaje, ali prednost je u tome što sve obaviš i završiš do deset pa se vratiš kući pre jedanaest. Klio je isključila usisivač i uzela krpju za glancanje. – Dodaj mi vosak. Kako je bilo danas?

– Fenomenalno! Da si se potrudila da slušaš, ne bi morala da pitaš.